

да види върховетъ, що гордо се издигатъ,
где щастието нѣвга срѣдъ детството се мѣрна,
да види пакъ небето, где златно слънце грѣ
и планината, гдето се черквица бѣлѣе,
да отдаде на Бога последна благодарностъ.
Замлъкна въ мигъ тълпата — мълчание зловещо,
и всѣки чувство тежко въ сърцето си усѣща.
Душитъ вси горѣха въ съчувствие, въ печаль,
и всѣки бѣ издигналъ тамъ погледъ насълзенъ,
престѣпникътъ кждето на върха бѣше спрѣлъ,
молитва сетна шепнещъ, предъ Бога тихъ, смиренъ.

Багри слънцето, изгрѣло вече
на затворника лицето бледо,
трий сълзитъ на око, що гледа
тѣжно надъ гори далече.

Предъ него долина дълбока
обграждатъ планини високи
съ вѣнеца на гори сребристи.
Въ срѣдата на дола разцѣвналъ
спи езерото ясно-чисто.

Покрай брѣга тамъ синьо се извива,
зелено по-далечъ цѣвти,
все по-зелено тамъ блести,
накрай се въ бледо-ясно слива.

Прорѣзватъ въ кръгъ дворцитъ бѣли
на езерото лѣкатушний брѣгъ.
Въвъ езерото — ято полетѣло —
на малки лодки бързий бѣгъ,
чакъ тамъ, где въ далнини се свеждатъ
надъ езерото планинитъ.
Дворци и кули надъ вълнитъ
и лодки, градъ и ято бѣло,
могилитъ и планинитъ,
стопени всички се оглеждатъ